

Tấm Lòng Kỳ Vọng Của Trịnh Lão Gia

Ngày nọ, Độc Cô Khất Cái cùng Ngô Thành Nhân về đến Thăng Long thành. Hai người nghỉ lại quán dịch và báo tin cho Tiết Chế quận công tức tốc thân ra tận nơi để đón. Huynh đệ trùng phùng, nửa mừng nửa tủi. Thôi thì kể sao cho xiết những nỗi niềm thương nhớ chất chứa bấy lâu. Họ Trần vô cùng phấn khởi, truyền sai tả hữu đưa người nghĩa đệ thân yêu vào nhà nấu nước trầm hương tắm rửa, thay đổi y trang, rồi ân cần bày tiệc trà chiêu đãi lão hành khát. Chừng nửa giờ sau, lại sai người rước Ngô Thành Nhân quay ra cùng nhau dùng tiệc rượu tẩy trần.

Cả ngày hôm đó, nơi trung dinh Tiết Chế quận công lần đầu tiên người ta nghe đàn sáo thổi, vui vẻ tưng bừng.

Đến khuya, khi mọi người đã yên giấc, hai anh em kết nghĩa vẫn còn ngồi lại ở thư phòng. Bên ngọn nến mới chong, họ cùng nhau bàn việc quân.

Qua hai hôm sau, Tiết Chế quận công họ Trần vào triều châu thánh thượng. Người đem những điều hết sức quan trọng, chiến lược và sách lược chống ngoại xâm tấu lên vua Trần. Thánh thượng cả mừng bèn chuẩn tấu, lại giao mọi việc sắp đặt cho Tiết Chế quận công.

Trước khi ra đi, lão hành khát kỳ nhân Độc Cô Khất Cái nói với Ngô Thành Nhân bằng một giọng thật cảm động:

– Nay vì nghĩa cả núi sông, con còn phải lưu lại để giúp nước nhà bảo vệ non sông gấm vóc, cho nên chưa thể đoàn tụ gia đình. Ta sẽ thay con, trở về Mã Yên Sơn để vấn an lệnh song đường cùng gia quyến!

Thành Nhân cúi lạy lão hành khát một lạy mà rằng:

– Kỳ vọng của con, tổ thúc đã rõ.

Rồi đó, lão hành khát từ giã hai anh em kết nghĩa Ngô – Trần, nhắm hướng tây trực chỉ.

* *
*

Ngày thứ, Trần tướng công cùng với đám tùy tướng cải trang thành một nhóm thương nhân, đưa người nghĩa đệ họ Ngô xuôi về miền Trúc Lâm.

Ngô – Trần bí mật tập luyện cho quân binh, tướng sĩ hai bí kíp binh thư trận pháp thật độc đáo vi diệu vô song. Đó là “Thập phi kiếm ảnh trận đồ” và “Thủy kiệt vạn đao cương trận pháp”. Cả hai bí quyết này đều nằm trong pho Ngô Vương bí lục, dùng vào chiến thuật chống giặc ngoại xâm rất ư hữu hiệu!

Trần tướng công chọn ra mười viên dũng tướng võ nghệ tuyệt luân. Mỗi người sử dụng một thanh đoản kiếm báu Ngô Vương Bảo Quốc, tập luyện trận đồ “Thập phi

kiếm ảnh” dưới sự chỉ giáo trực tiếp của đại hiệp Ngô Thành Nhân. Song song với việc luyện bí quyết trận thế trên bộ, Trần tướng công còn thực hiện thao dượt thủy chiến, tập theo bí pháp “Thủy kiệt vạn đao cương”. Đây là một bí quyết thủy trận mà Đại vương Ngô Quyền thừa trước đã từng sử dụng để chiến thắng quân Nam Hán trên dòng Bạch Đằng Giang.

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua. Quan binh tướng sĩ miệt mài trong gian khó kiên tâm trì chí tập luyện hai bí quyết trận đồ ấy.

Một hôm, Ngô Thành Nhân nói với người nghĩa huynh đáng kính của chàng:

– Thưa Trần đại huynh! Tướng sĩ của đại huynh đã thuần thục hai trận pháp bí truyền. Tiểu đệ xét thấy như vậy là đã tạm ổn. Nay xin đại huynh cho phép tiểu đệ cáo từ. Tiểu đệ còn phải về vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông một chuyến trước khi trở về Mã Yên Sơn. Vả lại, tiểu đệ còn thực hiện một điều hết sức quan trọng nữa. Đó là cuộc tranh hùng giành chức thiên hạ vô địch võ lâm với lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần!

Trần tướng công điềm đạm nói:

– Vậy là huynh đệ ta mỗi người mang trên mình một trọng trách. Ngu huynh lãnh phần chống giặc ngoại xâm, hiền đệ có bốn phận thanh toán bọn ma đầu tà bang độc ác! Nay hiền đệ hãy vui lòng nhận lại món kỷ vật “Trần Gia Tướng Bảo” để tùy nghi sử dụng. Xin hiền đệ chớ khá chối từ!

Ngô Thành Nhân cung nghinh tiếp, Nguyên Nhung Tiểu Đao giắt vào mình. Trước khi từ tạ ra đi, chàng không quên cần dặn dò số cao thủ đệ tử môn phái Mã Yên Sơn đang phụng sự dưới cờ Tiết Chế quận công Trần Quốc Tuấn. Sau đó, hai anh em bái biệt chia tay. Chàng lên đường vào một sáng ngày xuân tiết trời ấm áp.

Năm ấy, Ngô Thành Nhân vừa đúng tứ tuần. Tuy nhiên, trông chàng vẫn còn trẻ trung cường tráng. Chàng vận trường y màu trắng, gương mặt hồng hào, mái tóc búi cao. Trần tướng công đã tặng chàng con bạch mã vạm vỡ, cao lớn, rất thích hợp với vóc dáng của chàng. Người và ngựa chậm chậm đi giữa mùa xuân ngan ngát hương thơm. Hoa lá, cỏ cây khoác lên màu áo mới. Vạn vật tươi cười chào đón khách lãng du. Sáo diều vi vu, mục đồng hớn hờ. Khung cảnh thanh bình rạng rỡ quê hương... Chàng hãy cố gắng làm sao để rút ngắn những đoạn đường, trở về vùng nội phủ cùng là trở về vùng thơ ấu.

Qua nửa con trăng với bao dặm đường trình. Mười mấy năm trời nay lại về lối cũ. Ngựa phi lên đầu dốc. Con đường mòn quanh hiu. Nhớ ngày xưa tang tóc. Thương chốn cũ tiêu điều... Ngô Thành Nhân vọt mình rời lưng tuấn mã. Chàng vắt dây cương lên cổ ngựa rồi cứ để cho nó được tự do lang thang gặm cỏ bên vệ đường. Chàng rảo bước đi về phía gò cao – Nơi chân vách núi đá dựng. Tà tường y màu trắng bay phần phật trong gió chiều hoang vắng cô liêu.

Mộ chí phủ rêu phong.

Bia đá mòn mưa trắng.

Tình xưa còn trĩu nặng.

Nỗi thương nhớ bên lòng!

Chàng đứng đó lặng im, đôi mắt nhìn mông lung nhớ về quá khứ. Trong nỗi ưu triền miên, âm thầm nhắc lại chuỗi ngày xưa với bao kỷ niệm êm đềm dưới mái cỏ đơn sơ nhưng đầy ấp tình yêu thương thấm thiết! Ôi! Lê gia trang! Lê gia trang như âm vang rồi còn âm vang mãi mãi, dội tận vào lòng người làm tê tái con tim! Dưới chân chàng đây nằm giữa lòng đất lạnh, có những con người đã một thời với bao nhiều nghĩa cử yêu thương. Thành Nhân ôi! Chàng có biết chăng? Người ta sống trên đời này là để được yêu thương. Hãy sống gắn bó với tình yêu. Đến khi chết cũng nên cho tình yêu, chàng nhé!

Xào xạc gió chiều, như có tiếng nói của nàng Kiều Trinh yêu dấu, như len lỏi vào hồn chàng, cho máu chảy về tim! Lòng chàng ngậm ngùi, thân chàng bất động. Chàng cứ mãi đứng đó như một pho tượng suốt cả giờ liền.

Con bạch mã gặm cỏ no nê, lững thững dạo quanh tìm nước uống. Bầu trời chiều nhạt nắng, lờ lững vừng mây trắng ửng hồng. Đàn chim nhỏ riu rít gọi nhau, cùng bay về một nẻo non cao ngất! Tiếng vó ngựa gõ nghe côm cộp, tiếng chim kêu rộn rã bầu trời. Những âm thanh ấy đã kéo chàng trở về thực tại. Thành Nhân không còn biết khóc. Có lẽ nước mắt chàng đã khô cạn từ lâu. Chàng thần thờ nhìn bốn ngôi mộ cỏ phủ xanh um. Sau cùng, chàng chấp tay bái vọng những vong linh lần cuối rồi mới lên đường.

Mùa đông đã qua lâu, cho nên quãng thời gian buổi hoàng hôn của mùa xuân còn kéo dài ra thêm một khắc nữa. Bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho người lữ khách có thì giờ thả ngựa xuống phố cũ ngày xưa. Vừa giục ngựa bôn hành, Thành Nhân vừa nghĩ bụng: “Mười mấy năm trôi qua, chẳng biết tử điểm của Trịnh lão tiên bối có gì thay đổi? Lão còn đứng quán hay đã nghỉ rồi chăng? Tội nghiệp! Ta cũng nên ghé lại để thăm người mới được”. Thế là chàng dong cương, con ngựa phi nước kiệu bậm ré vào thị trấn. Chàng cho ngựa đi chậm lại giữa đường phố đông người. Ánh sáng chiều còn sáng rực. Phố xá chưa vội lên đèn. Khi còn cách ngôi tử điểm của Trịnh lão chừng mười căn phố, Thành Nhân xẩy nghe có nhiều tiếng ồn ào huyền não. Từ phía trước, một đám ngựa ùn ùn chạy về hướng chàng. Những gương mặt của đám thị dân kẻ dáo dác lo âu, kẻ kinh hoàng thất sắc! Không nén được sự tò mò chàng bèn ách một người để hỏi:

– Có việc gì xảy ra mà trông nhân huynh hốt hoảng đến thế?

Người nọ cố thoát khỏi bàn tay cứng như thép nguội của chàng, song đành bất lực, cất giọng cầu nhàu khó chịu:

– Bọn tà bang vừa mới vào hướng tây thị trấn. Các hạ...

– Có phải bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang chăng? Chúng có đông lắm

không?

Người nọ ngược lên nhìn. Chợt gã trở mắt đầy vẻ kinh ngạc. Gã há mồm thật rộng, đôi mắt chớp lia. Giây lát sau, gã mới cố gắng thốt ra thành lời:

– Ô!... Đại nhân... có phải là... Ngô thiếu hiệp... ngày trước đây chẳng?

Chàng gật mạnh đầu và nở nụ cười đôn hậu:

– Đúng thế! Tại hạ là Ngô Thành Nhân đây!

Nỗi xúc cảm dâng lên, niềm hoan hỉ tràn đến. Gã trung niên hít thật sâu một luồng sinh khí rồi ưỡn ngực hét toáng lên:

– Bà con ơi! Ngô thiếu hiệp năm xưa của chúng ta đã trở lại rồi!

Và gã nhảy cẫng lên như đứa trẻ, giơ cao đôi cánh tay khoa vào không khí:

– Anh em ơi! Thiếu hiệp Ngô Thành Nhân ngày trước của chúng ta có mặt đây rồi!

Đám đông đang chạy ngược lại như dòng thác. Có một vài người nghe tiếng, dừng lại ngó xem. Những tiếng “ồ” bắt đầu rộ lên. Rồi tiếp theo nhiều người cũng dừng lại và vây quanh con bạch mã. Làn sóng người dậy lên bằng những âm thanh vang dội:

– Đúng rồi! Đúng rồi!

– Ngô thiếu hiệp của chúng ta đây rồi!

Trong bao tiếng ồn ào, chợt có tiếng hét thật to cải chính:

– Bây giờ chúng ta phải gọi là Ngô đại hiệp mới đúng chứ!

Lập tức dòng người hưởng ứng theo ngay:

– Phải rồi! Phải rồi!

– Đúng lắm! Đúng lắm! Ngô đại hiệp! A ha! Ngô đại hiệp của chúng ta đây rồi.

Kẻ vẫy nón, người vãn khăn. Bầu không khí tưng bừng náo nhiệt. Nhiều người quá ngưỡng mộ, bèn lấn vào gần sờ vào cổ, vào mình, thậm chí sờ cả vào đuôi con bạch mã. Có người còn chạm tay vào được y phục của chàng, liền cảm thấy vinh dự!

Bấy giờ trong đám đông, có một người tỏ ra bạo gan nói lớn:

– Trời xui đất khiến, có Ngô đại hiệp đã kịp đến đây, chúng ta không còn sợ bọn hung thần quái thú nữa.

Tức thời rất nhiều người thốt lên đồng tình ngay:

– Không sợ! Không sợ!

Người vừa nói dang rộng cánh tay đẩy đám đông ở phía trước đầu ngựa tách ra thành quãng trống rồi cung tay đánh lễ, thưa với Thành Nhân:

– Bẩm Ngô đại hiệp! Bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang vừa kéo đến thị trấn này chưa đầy nửa khắc. Hiện giờ chúng đang ập vào quán rượu của Trịnh lão để ăn uống. Tiện nhân nghĩ rằng, sau khi nhậu nhẹt no say, chúng sẽ bắt đầu cướp bóc của

lê dân, lộng hành quấy nhiễu. Kính mong đại hiệp vì nghĩa mà ra tay tiểu trư bọn ma đầu ngoại bang tàn ác.

Thành Nhân điềm đạ hỏi:

– Nhân huynh thấy chúng nó khoảng bao nhiêu đứa?

– Dạ thưa, chừng khoảng hai chục tên ạ! Trong số ấy có hai lão già cầm đầu. Nhìn qua lão nào cũng có bản lĩnh phi thường mà hung dữ thâm độc lắm.

Thành Nhân gật gù không nói. Chàng giật nhẹ dây cương. Con tuấn mã thông thả nhíp vó xuống mặt đường. Chàng ra hiệu cho đám đông dân chúng chớ nên huyên náo ồn ào, rồi ung dung xuống ngựa bước vào tử điểm. Một tên tử bảo từ trong nhà chạy ra, án ngữ ngay trước mặt chàng vái thật sâu rồi lễ phép thốt nhỏ rằng:

– Kính lạy quan nhân! Xin người vui lòng dời gót sang nơi khác! Bọn tà bang đang “tọa lạc” trong bốn quán. E có điều không hay xảy đến cho quan nhân, nếu ngài cương quyết bước vào.

Hắn còn đang run rẩy khom mình, chưa kịp ngược lên nhìn thì vị thượng khách đã thò tay xách lưng áo đặt hắn sang một bên.

Bây giờ bên trong tử điểm, đèn nến được thắp lên sáng rực. Đám tử bảo bưng dọn các món rượu thịt, bày lên hai dãy bàn dài. Những vị thực khách quen thuộc của bản quán hôm nay chẳng thấy một người. Thay vào đó là một bọn gồm mười tên đầu trâu mặt ngựa, trông hung tợn dữ dằn. Vẫn giữ thái độ ung dung, Thành Nhân khoan thai bước thẳng vào tử điểm. Bọn cao thủ Tứ Hải Đại Mông bang quét những tia mắt độc ác chiếu thẳng vào người chàng. Tuy nhiên dưới mắt chàng dường như không hề có sự hiện diện của chúng. Ngay lúc đó, hai tên đại hán ngồi ở đầu bàn phía ngoài gần lối vào không chịu nổi thái độ ngang nhiên của chàng, liền tỏ dấu phản ứng. Chúng ngăm ra hiệu cho nhau, cùng thét trầm một tiếng, đồng thời mỗi tên phát ngay vào người chàng một mũi phi đao. Ánh phi đao nháng lên từ hai phía bay vút vào người chàng nhưng chưa kịp chạm vào tà áo trắng hai ngọn tiểu đao đã lộn lại bay ngược về chốn cũ còn nhanh hơn lúc chúng được phóng ra. Hai tên đại hán bật ngửa ra sau, tiếng rên tắc nghẹn chết không kịp ngáp. Tất cả mười tên cao thủ thuộc hạ tà bang đều chứng kiến cái chết của hai tên đồng bọn. Chúng không hiểu nổi nhân vật bạch y kia đã dùng đến tuyệt kỹ gì mà mắt thường không hề thấy kịp. Trong đầu óc bọn phàm phu tục tử tàn bạo đó thấy đều chung một ý nghĩ: “Mãnh hổ nan địch quần hổ!”. Cho dù bạch y nhân kia có tài cán bao nhiêu mà chỉ có một thân một mình, trên lưng không giắt món binh khí nào cả thì làm sao địch lại mười mấy tay cao thủ võ công đạt đến mức thượng thừa. Vả lại, hai tên đại hán vừa mới bị vong mạng là một điều quá ư sỉ nhục cho cả đám. Thế là mười mấy tên đầu trâu mặt ngựa chưa kịp ăn uống, vội vàng rút đại đao, đồng loạt nhảy ra khỏi bàn, tấn công chàng một lượt.

– Dừng tay lại!

Lúc đó vang lên giọng thét chói tai. Nhưng đã muộn. Chỉ qua mấy chiêu đầu,

bọn cao thủ thuộc hạ tà bang đã lãnh ngay hậu quả khốc liệt rồi. Một quang cảnh hỗn loạn xảy ra. Đứa thì bể đầu, dập ngực chết tươi, đứa thì què tay gãy chân rên la inh ỏi. Trong lúc bàn ghế ngã đổ chông gọng, rượu thịt vung vãi tứ tung...

Thế mà bạch y nhân vẫn điềm nhiên như đứng ở chỗ không người.

Đây xin nói về hai lão ma đầu đang ngồi phía trong cùng, nơi dãy bàn cuối gian tửu điểm. Từ lúc nhác thấy người áo trắng từ ngoài cửa bước vào, hai lão đã ngấm ngầm chú ý. Xảy thấy hai đứa thuộc hạ, phóng tiểu đao rồi bị chết, “gậy ông đập lưng ông!”, lão này quay qua nói nhỏ với lão kia:

– Quái lạ? Hẳn là ai mà lại có bí pháp “Phản Lực thần chiêu” nguy hiểm đến thế. Bản chức mới được nghe nói chứ chưa hề được chứng kiến quái chiêu này? Lão đệ nghĩ sao?

Lão già ngồi bên cạnh gằm mặt xuống đưa đôi mắt cú vọ nhìn thẳng vào khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Thành Nhân trong giây lát rồi cau mày nói:

– Ô!... Gã này tiểu đệ thấy quen quen. Dường như chúng ta gặp hắn ở đâu rồi thì phải? A...

Lão định nói tiếp câu: “A... tiểu đệ nhớ rồi... Cuộc huyết chiến trên Hoàn sơn năm xưa!” Nhưng cùng lúc đó, bọn thuộc hạ đã đồng loạt xuất chiêu. Đến khi lão già ngồi bèn thét lên mấy tiếng thì đã trễ. Mọi việc xảy ra ngoài ý muốn của hai lão ma đầu. Cả hai lão đều bàng hoàng kinh ngạc. Người vận áo trắng trước sau gì vẫn ung dung, tuyệt nhiên không hề động thủ, thế mà bọn cao thủ thuộc hạ của hai lão thất bại thảm hại vô cùng. Cả hai không nói ra, song lão nào cũng không thoát khỏi bị chấn động tinh thần. Vốn là hạng ma đầu quỷ quyết, hai lão bèn kín đáo trao đổi với nhau, chủ yếu sử dụng cách ứng xử khôn khéo, hòng tránh hậu quả khó lường.

Làm bộ thản nhiên trước biến cố vừa xảy ra, hai lão ma đầu bèn đứng dậy sửa lại áo xống, trịnh trọng tiến đến trước mặt Thành Nhân cách ba bước dài, cung nghinh đánh lễ. Một giọng thốt lên bằng tiếng Nam rất sôi, nghe thật khiêm nhường:

– Bọn lão phu là hạng bất tài thấp đức, xin kính cẩn nghiêng mình chào đại nhân. Mong đại nhân hạ cố dùng với bọn lão phu một chung rượu nhạt, để tỏ tác lòng trọng vọng của kẻ phàm nhân!

Thành Nhân nhoẻn miệng cười khoan thai rồi cũng đáp lễ lại hai lão ma đầu. Sau đó hai lão mời chàng ngồi vào một chiếc bàn lớn còn nguyên các món sơn hào hải vị và các loại mỹ tửu thơm ngon. Một lão có lẽ lớn tuổi hơn nói với lão kia với giọng kể cả:

– Lão đệ! Người hãy “chịu khó” dọn dẹp “mớ rác bẩn” kia nhé! Để lâu vương mất lắm!

Lão kinh cung kính đáp:

– Thưa vâng!

Thốt xong, lão ta đi quanh một vòng. Vừa rảo bước lão vừa vận nội lực vào

những ngón chỉ phong liên tiếp điểm vào tử huyệt của mấy tên thủ hạ bị thương đang nằm rên rỉ. Sau những loạt chỉ phong độc thủ, bọn thuộc hạ chết ráo, không còn một mống. Thế mới biết, thủ đoạn của bộ ác ma thâm độc đến chừng nào. Giết xong bọn thủ hạ, lão ma đầu lên tiếng gọi đám gia nhân tửu bảo, sai mang xác chúng ném hết ra ngoài đồng.

Trong khi đó, lão ma đầu lớn tuổi nhanh tay lấy trong áo ra một chiếc bình ngọc quý, mở nút rót vào một chén chung nhỏ, lễ phép mời Ngô Thành Nhân:

– Đây là loại quý tửu thượng hảo hạng, xin chúc mừng sức khỏe của đại nhân.

Thành Nhân cung tay đáp:

– Không dám! Không dám!”Tiên vi chủ, hậu vi khách”. Xin túc hạ cạn trước đi cho!

Lúc chàng nghiêng đầu thốt ra câu đó, lão ma đầu biết không thể nào khước từ được bèn lần tay vào áo lấy ra một viên linh dược nhỏ bằng hạt đậu đen búng vô miệng nhanh như chớp. Sau đó, lão tỏ ra tế nhị nâng chung rượu giữa cổ uống cạn. Lão chép miệng liếm môi tỏ dấu hài lòng. Chung thứ hai, lão trao cho chàng bằng cử chỉ vô cùng cung kính. Thành Nhân trân trọng đón lấy. Mùi hương tỏa ra từ chất lỏng màu xanh lục trong chung rượu quý, chàng đưa tay nhín lấy chiếc bình ngọc của lão ma đầu, tươi cười thốt:

– Ngon lắm! Nếu túc hạ không hẹp lòng tại hạ xin luôn bình rượu này về để dành uống nhé!

Lão ma đầu thốt nhiên nghĩ bụng: “Hừ! Chỉ cần một chung thôi, người sẽ thấy hậu quả ngay!”. Chưa kịp trả lời, lão lại nghe chàng nói tiếp:

– Loại rượu này cả xứ Đại Việt không hề có. Năm xưa, tại hạ sang xứ Miêu Cương. Ở nơi đó, tại hạ có dịp uống hoài.

Lão ma đầu kia cũng vừa quay trở lại bàn. Cả hai lão nghe chàng nói đến đây bất giác giật mình kinh sợ. Một lão rụt rè thốt hỏi:

– Chẳng hay đại nhân có phải là...

Thành Nhân từ từ đứng dậy. Đẩy nút bình “rượu quý” xong, cẩn thận cho chiếc bình ngọc vào trong ngực áo, chàng mới đồng dục nói to:

– Nhị vị hãy nghe cho rõ đây, ta là Ngô Thành Nhân, ngày xưa có biệt hiệu là Sát Thát Kiếm Khách! Cách đây mười hai năm về trước, lực lượng hùng hậu của Tứ Hải Đại Mông bang đã gây ra cuộc lưu huyết tàn sát nhiều cao thủ võ lâm Đại Việt. Lão đại ác ma Hỗn Thế Tà Thần ngở đầu đã giết được ta. Nhưng lão đã lầm! Cho đến hôm nay, Ngô Thành Nhân vẫn còn tồn tại trên thế gian và đương nhiên sẽ là võ công vô địch thiên hạ. Ta sẵn sàng chữa cho nhị vị một con đường. Hãy trở về cho bang chủ của nhị vị hay rằng muốn chính thức lên ngôi minh chủ võ lâm, phải tử thí với Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân và thắng người mới được.

Lời của chàng vang lên nghe sang sảng. Hai lão ma đầu chết điếng cả thần hồn.

Và trình độ nội công thuộc vào hàng thượng đẳng, thế mà đứng trước chàng, hai lão ma đầu cảm thấy nội lực tiêu tan, đầu gối run run, gân cốt rã rời. Hai lão ma đầu sụp xuống dưới chân chàng dập đầu sát đất. Thành Nhân lên tiếng gọi:

– Tử bảo đầu?

Nhắc lại đám gia nhân tử bảo sau khi dọn sạch “mớ rác bẩn” như lời lão ma đầu nói lúc nãy xong xuôi bèn tìm nơi kín đáo ẩn mình chờ xem cuộc đụng độ giữa đôi bên. Chẳng ngờ mọi việc diễn ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vừa nghe người áo trắng tự xưng là Ngô Thành Nhân và áp đảo hai lão ma đầu đến nỗi hai lão phải sụp xuống lạy dài mà xin tha mạng, tất cả mọi người từ trong tử điểm ra cho đến ngoài đường phố, ai nấy thấy đều hân hoan phấn khởi vô cùng. Nhưng mọi người chẳng dám ồn ào, cố ý chờ xem vị đại hiệp họ Ngô xử trí ra sao!

Đến khi Thành Nhân cất tiếng gọi, bọn tử bảo liền ứng thính dạ rân. Chàng nói tiếp:

– Các người chọn lấy hai con tuấn mã vạm vỡ khỏe mạnh nhất của “chư vị ma đầu” này mang ra trước ngõ cho ta nhé.

Một tên tử bảo mau mắn đáp ngay:

– Bẩm đại hiệp, có ngay ạ!

Ngựa thì chỉ cần có hai con thôi. Thế mà bọn gia nhân tử bảo vì quá vui mừng, nên tranh nhau chạy thẳng ra tâu dấy vào cả chục con tuấn mã.

Thành Nhân dang hai tay cắp lấy bắt lão ma đầu như xách đôi nhái lá. Chàng rảo bước ra trước sân tử điểm.

Bên ngoài người ta vây quanh đông như đám hội. Chàng chọn lấy hai con ngựa to khỏe nhất bầy, đặt hai lão lên yên. Sau khi trao dây cương ngựa cho mỗi lão, chàng nói như ban truyền mệnh lệnh:

– Về bẩm báo với lão cái thế ma đầu rằng Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân đang chờ để hóa giải tất cả những bí pháp tuyệt luân nằm trong pho Ngô Vương bí lục mà lão ác ma đã sử dụng để gây sóng gió trên chốn giang hồ suốt mấy chục năm nay!

Nói rồi chàng vỗ nhẹ vào lưng hai lão. Tự dưng, hai lão ma đầu cảm thấy nội lực chân nguyên được phục hồi sung mãn. Cả hai chưa kịp ngỏ lời tạ ơn thì chàng đã phát vào hông ngựa đôi tuấn mã một cái. Đám đông phía trước giạt rộng ra thành một lối dài dẫn ra ngoại vi thị trấn. Hai con ngựa bị đòn tuy nhẹ nhưng khá đau, chúng lồng lên, vừa hí vang trời vừa phóng nhanh tới trước. Thoáng chốc, hai lão ma đầu đã khuất dạng vào màn đêm.

Một tên gia nhân từ trong tử điểm đi ra, lách đám đông tiến đến bên Thành Nhân vái lạy và khép nép thưa rằng:

– Bẩm Ngô đại hiệp! Trịnh lão gia bị bệnh nên không nghênh tiếp được. Người sai con ra xin cáo lỗi và kính thỉnh đại hiệp vào nội thất cho người được hỏi han thăm

viếng ạ!

Thành Nhân sốt sáng gật đầu:

– Ô! Thế ra Trịnh lão tiên bối thọ bệnh ư? Được! Người mau đưa ta vào để vấn an người kẻ đắc tội!

Nói rồi chàng vội vã theo tên gia nhân vào sâu phía trong tửu điểm, đến trước mặt căn phòng nhỏ. Tên gia nhân đẩy nhẹ cánh cửa rồi đứng nép sang một bên. Khung cửa khá thấp, Thành Nhân phải khom mình mới chui qua lọt. Dưới ánh sáng leo lét của ngọn nến, chàng nhìn thấy Trịnh lão nằm trên chiếc chõng tre, phủ ngang ngực một chiếc chăn đơn. Đôi mắt già nua nhắm nghiền lại, hơi thở yếu ớt đứt quãng. Trông Trịnh lão thật giản dị, hiền lành. Thành Nhân cảm động vô ngần. Chàng từ từ quỳ xuống bên chiếc chõng nhỏ. Đỡ lấy bàn tay nhăn nheo của Trịnh lão, chàng lẳng lẳng bắt mạch cho người. Cố nén tiếng thở dài chàng nhủ thầm trong bụng: “Tim suy, tỳ nhược, kinh phế thiếu khí, kinh can thiếu huyết. Bệnh già sống đến ngày nay là đắc thọ lắm rồi! Truyền đặng chân nguyên kéo dài thêm sự sống cũng chẳng được bao lâu. Âu mệnh trời đã định, làm sao cưỡng lại được”. Nghĩ rồi chàng vận công truyền chân khí và tiếp thêm nội lực cho Trịnh lão một hồi. Giây lát sau Trịnh lão từ từ hé mở đôi mí mắt một cách nặng nề. Giọng lão phều phào nghe rất nhỏ:

– Ngô công tử đâu rồi! Ngô công tử đã vào đây chưa?

Nếu là một kẻ bình thường như ngày nào ắt hẳn đứng trước cảnh này, Ngô Thành Nhân không khỏi mũi lòng rơi lệ. Ôi! Trịnh lão đến giờ khắc lâm chung vẫn còn nhắc đến chàng nghe sao thiết tha đến thế? Có lẽ trong tâm khảm người già mãi khắc ghi hình bóng chàng sao?

Chàng chồm đến, áp đôi tay vào hai bên màng tang Trịnh lão, cất giọng dịu dàng:

– Trịnh lão tiên bối! Tiểu điệt là Ngô Thành Nhân đây!

Ánh mắt già nua đang lúc u buồn hoài vọng, chợt sáng lên niềm vui chan chứa bất ngờ. Trịnh lão lần tay lên ngực. Bàn tay gân guốc xanh xao sẽ nắm lấy cánh tay đầy sức sống. Giọng nói của lão bấy giờ như được truyền thêm sức nghe khá rõ ràng:

– Ôi! Ngô thiếu hiệp đã về! Tạ ơn trời phật! Thế là lão phu đã đạt được ước nguyện cuối cùng.

Thấy lão muốn trở dậy, Thành Nhân bèn đỡ lão ngồi lên. Trịnh lão nhìn quanh. Ánh mắt lão dừng lại nơi gã gia nhân đang đứng vòng tay hầu bên cạnh:

– Con hãy pha cho ta một bát sữa tươi. Ta muốn khỏe thêm một tí để tiếp Ngô công tử...

Gã gia nhân cung kính đáp:

– Bẩm lão gia! Con xin vâng lời ạ!

Lát sau, gã bưng vào bát sữa. Trịnh lão cố gắng uống được một phần. Thành Nhân ân cần dùng khăn lau mép cho lão. Lúc này trông Trịnh lão có vẻ tỉnh táo hơn. Lão nói:

– Công tử à! Cách đây hai năm, vị kỳ nhân của xứ Đại Việt mình tên là Độc Cô Khất Cái có ghé vào chốn này. Lão phu bèn đem chuyện của Ngô công tử kể lại cho người nghe. Thế là người cho hay Ngô công tử vẫn còn sống trên dương thế. Đã vậy, công tử còn ngộ đặng kỳ duyên – hưởng phước trời – mà nghiêm nhiên trở thành bậc thiên hạ vô địch. Mừng thay! Bởi trước đây, nhân dân vùng này nhận được hung tin công tử đã bỏ mình trên Hoành sơn ngày nọ, cho nên làng nước đã lập đàn cầu siêu cho công tử suốt nửa tháng trời. Đền thờ của công tử chẳng có giây khắc nào vắng bóng khói nhang! Ôi... Trời phật còn nghĩ đến lão phu. Đáng lẽ lão phu đã nhắm mắt xuôi tay về miền âm cảnh mất rồi. Nhưng lời của vị kỳ nhân hành khát khát định rằng hai năm sau công tử sẽ trở về. Lão phu còn phải ráng sống để được thấy mặt công tử lần cuối cùng. Ôi! Lão phu được trút hơi thở trên tay Ngô công tử. Như thế này là lão phu vô cùng mãn nguyện rồi! Xin tạ ơn trời phật. Chúc công tử ở lại làm tròn sứ mệnh thiêng liêng. Lão phu... xin... vĩnh biệt!

Trịnh lão nói một hơi rồi bất ngờ “xin vĩnh biệt”. Thành Nhân lắc đầu buồn bã nhìn gương mặt phúc hậu của lão thoáng điểm nụ cười. Trịnh lão nhẹ nhàng vĩnh biệt chàng để về bên kia thế giới. Lần cuối cùng lão đã được gặp chàng và lần cuối cùng lão vĩnh biệt ra đi.

* *
*

Thế rồi Thành Nhân phải lưu lại ba hôm, túc trực bên linh cữu Trịnh lão. Chàng cùng với gia quyến Trịnh lão và nhân dân quanh vùng long trọng đưa Trịnh lão đến nơi an nghỉ cuối cùng. Xong yên mọi bề, chàng mới từ giã ra đi...